

Heus-ací tres preguntes que m'he fet, no sense recança, donat el desconcert que sembla establitzat a Granollers.

En altre temps fer veure la llum a un periòdic local, no tenia gran importància, com tampoc era cosa ben essencial determinar clarament llur matíç polític; més ara, i sobretot a Granollers, després dels últims esdeveniments, és quelcom transcendental crear un periòdic amb etiqueta idealista, car implica assenyalar una orientació ben definida així en l'ordre local com en la política general; i aixó amics, suposa una gran responsabilitat pels que es llançan a la palestra com heu fet vosaltres amb magnífica senzillesa.

Em suggereixen aquestes consideracions el fet de que malgrat el temps transcorregut des de la estrepitosa caiguda dels idols locals, no s'hagi pogut entrellucar encara quina orientació ha d'imprimir-se a la nova promoció política granollerina; perquè siguem sincers; si a destruir el pedestal que tots crèiem funest, s'hi va llançar el poble a cegues, esperonat per les primícies d'un esdevenidor millor, ara que s'ha aconsegit allò que semblava infactible, no es just que a aquest poble — presentat sempre com insensible a tota idea noble i heròica — se'l deixi quasi a les palpentes, talment com si res hagués succeït.

No amics (al·ludeixo a tots els que m'en siguin políticament); cal satisfer el poble i anar a una articulació de forces dintre els elements afins cercant el punts bàsics on pugui haver-hi una concordança de pensament — moralitat administrativa i intensificació de la cultura, en l'ordre local, i acceptació del fet natural i històric de la nacionalitat catalana i la forma de govern republicana pel que toca a la política general — i considerada la nova era política en l'esmentat sentit, serà hora de donar plasmació al programa mínim amb un fort agrupament que permeti fer cara a la lluita per la llibertat; puix seria un espectacle vergonyós que de tant xixarri no en quedés si no un conglomerat antitorrista, sense cap contingut ideològic, quan arreu de Catalunya es procedeix a la constitució de noves forces sota el lema de Catalunya i República, cosa incomprensible que no hagi estat ja feta a Granollers, ara que les circumstàncies hi empenyen en forma inexcusable.

Si amics, tots, els que formeu Acció i els afins que esteu al marge, deveu fer quelcom que doni la sensació que Granollers també vol anar a l'hora que marca el rellotge polític de Catalunya. Per amor a la ciutat i per a satisfacció de l'esperit, feu honor al significat de la paraula acció.

JOAN LLEGET

AQUEST NÚMERO HA PASSAT
PER LA CENSURA

Un espectacle dolorós

Sí, amable lector; dolorós ha estat per el cronista, l'espectacle que una part de la massa que diu sentir l'irredentisme pairalista, ha donat després que s'ha finit aquest període de sis anys, quatre mesos i tretze dies. Després que s'ha finit aquest període que és un dels més barroers de la *Dictadura* que per Catalunya i per totes les valors que dins d'Ibèria, representen un afany de lliberació, és, ja, secular.

Concretament, el cronista es refereix al fet de l'exhibició de llacets barrats en les solapes dels vestits dels joves, i sobre el pit de moltes dames i dames.

El qui això escriu, quan va saber la caiguda del *invicto caudillo*, tingué — naturalment — una alegria, incopsable, de tant gran. En aquell moment, ja no sentia odi als botxins dels temps immediatament passats. La dolor era ja esvaïda i creia que un tant perllongat forçat silenci, hauria servit, si més no, per que els nostres entusiasmes, comprimits per fòra, travessessin la dermis de fòra a dins invadint així la carn i la sang, el cervell i el cor.

Al cap de pocs dies però, el cronista pogué constatar que el govern (sic) d'En Primo de Rivera, ni per això havia servit.

En efecte, molts — més dels que amb tot era lògic suposar — es posaren altra volta el llacet al trau de la solapa, i... nois, a lluir toquen! Es creien que d'aquella manera feien pàtria! Hom veu ben bé que entre nosaltres, hi ha més incorregibles, que a l'infern desagraïts.

Són molts encara els qui no s'han donat compte que — precisament per raons de catalanitat — hom s'ha d'apressar a cloure definitivament l'*etapa cridanera* del moviment pairalista. Tot amb tot, reconeixent però els serveis que en els seus temps ha prestat. Qui pugui veure, veurà com això, avui, 1930, està tot superat.

El catalanisme ja no es una cosa de porró, llacets, pomells, barretina i «pàgines viscudes»; ja no es folk-lore, ja no es tradicions regionals, sinó que és la afirmació de la personalitat de tot un poble. D'una part — si voleu — per raons de passat històric, però de l'altra — i aquesta és la més important i única eficient — per la voluntat expressa i actual dels individus que'l componen.

Catalunya endins? Bé, molt bé. Però per anar a buscar els trets bàsics de l'ànima nacional, les categories i no les anècdotes. Sols així hom podrà anar Catalunya enfora i federar-se — unir-se com deuen estar els homes — no sols amb Espanya si no que també amb Europa.

Hi ha en el fet dels llacets una segona part que

El millor per l'estómac: **DIGESTONA CHORRO.** Preu 3 Ptes.